

Карпович І.В., к. техн. н., доц.

Баглюк С.В., к. фіз.-матем. н., доц.

*Національний університет харчових технологій
(НУХТ), м. Київ*

ВАЖЛИВІСТЬ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ В ДУСІ НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ

Проблема виховання молоді завжди була актуальною. Сьогодні метою суспільства повинно стати духовне вдосконалення людини задля переходу людства на новий виток еволюційного розвитку: від людини розумної до людини духовної. У зв'язку з цим підвищується значущість виховання молодого покоління.

Молоде і старше покоління виростили в різних соціально-економічних і політичних умовах, часто думали іншими категоріями. Тому старші, насамперед батьки і викладачі, повинні докладати всіх зусиль, щоб молодь мала можливість творити власні авторитети. Виховання, оперте на добрі приклади, на ефективну методику, яка ґрунтується на наукових засадах у поєднанні з самодисципліною, може й повинно дати тривкі та бажані наслідки. При вихованні студентів треба враховувати також особливості юнацького віку: остаточно завершується формування характеру; неспокій і невпевненість часто виникають внаслідок конфлікту між етично-моральними цінностями й дійсністю; прагнуть відчувати себе самостійним, незалежним, а тому часто серед молоді виявляється недовірливе ставлення до старших.

Сучасний період розвитку української держави вимагає докорінної перебудови процесу виховання молодого покоління.

Самобутність української національної психології обумовлена матеріальними чинниками, культурно-історичними обставинами (особливостями природи, території, економіки, культури тощо), природними особливостями українців (анатомічними, фізіологічними, генетичними та ін.). Батьки, викладачі мають помічати і розвивати в кожній дитині національно-психологічні особливості. Недооцінка, нехтування усім багатством і розмаїтістю якостей, відтінків національної психології (темпом і способом мислення, перебігом емоцій і почуттів, особливостей мовлення тощо) збіднює психічне життя дитини, звужує світосприймання, стирає оригінальність світобачення.

Психологія українця – це психологія працьовитого господаря, умілого хлібороба, захисника прав особистості та державної незалежності Батьківщини – України. Це психологія людини, яка вічно захищала сама себе, свою матеріальну і духовну спадщину, падала в нерівному бою, підіймалася, перемагала і в години політичної незалежності України сягала вершини людської цивілізації.

Українська система виховання спрямована на те, щоб підростаючі покоління оволодівали усім багатством і різноманітністю засобів та прийомів

мислення народу. Національна психологія, характер, свідомість і самосвідомість та інші складники духовності народу, трансформуючись у мисленні юнака чи дівчини, визначають їх самотність, неповторність. У виховній роботі педагог бере до уваги, що український народ, як і інші народи, пізнає дійсність під кутом зору, який обумовлений як природою самих українців (їх анатомофізіологічними особливостями та ін.), так і природою, економікою, видами господарської діяльності на тій території, де споконвіку живуть представники українського народу. Завдяки цьому специфічному «куту зору», способу мислення, творче бачення світу українським народом значною мірою відмінне від творчого осмислення дійсності іншим народом. Педагог враховує, що спосіб мислення молоді має і національні, і загальнолюдські особливості. Однак він має самотню істотність, завдяки чому із століття в століття відтворюється і розвивається самотність української культури та духовності.

Отже, завтрашній день незалежної України, її остаточне воскресіння залежить від того, наскільки високою буде національна свідомість її громадян.

Формування національної свідомості молодого покоління може бути успішним лише тоді, коли воно стане справою не окремих ентузіастів, а цілих педагогічних колективів, усіх освітян України.